16 Ιουνίου 2022

«Ταξιάρχη μου, ἀφήνομαι στὰ χέρια σου». (Δῆσσος Εὐστράτιος Πρωτοπρεσβύτερος)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία καὶ κατευθυνόμουν πρὸς τὸ Γραφεῖο τοῦ Ναοῦ, ὅταν μὲ σταμάτησαν οἱ φωνὲς μιᾶς κυρίας δακρυσμένης, πού τὴ συνόδευε ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, Πάτερ, Εὐστράτιε, πάτερ, Εὐστράτιε, μία στιγμή. Ἤρθαμε γιὰ σᾶς. Νὰ σᾶς συναντήσουμε καὶ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ Ταξιάρχη ποὺ ἔκανε στὸν ἄνδρα μου. Στὸ χέρι της κρατοῦσε μία ἐπιστολή:

“Μὲ μεγάλη μου χαρὰ καλημερίζω τὴν Ἁγιότητά σας, πάτερ Εὐστράτιε.

Ὅταν ξεκινήσαμε γιὰ νὰ ἔρθουμε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ καταθέσουμε τὸ θαῦμα τοῦ συζύγου μου, ἔγινε τὸ ἑξῆς περιστατικό. Ὁ σύζυγός μου ἐργαζόταν σὲ μία ἑταιρεία, ἡ ὁποία ἀντιμετώπιζε οἰκονομικὰ προβλήματα. Τὸν μήνα ποὺ ἦταν νὰ

ἔρθουμε τὸ ἀφεντικὸ τὸν διαβεβαίωσε ὅτι θὰ τὸν πλήρωνε, μὰ δυστυχῶς τίποτα. Μέχρι ποὺ ἀπελπίστηκα καὶ ἀναρωτιόμουν κλαίγοντας μήπως δὲν θέλει ὁ Ταξιάρχης νὰ ἔρθουμε καὶ νὰ καταθέσουμε τὸ θαῦμα Του.

Τὸ μεσημέρι εἴχαμε βγάλει εἰσιτήρια καὶ κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ ἔρχεται ὁ σύζυγός μου καὶ μοῦ λέει ὅτι δὲν πληρώθηκε. Ἀπογοητεύτηκα καὶ καθόμουν σκεπτικὴ στὸ μπαλκόνι μὲ τὴ μητέρα μου καὶ ἀναρωτιόμουν ἂν ἔπρεπε νὰ ἀκυρώσω τὰ εἰσιτήρια.

Δὲν πρόλαβα νὰ ὁλοκληρώσω τὶς σκέψεις μου καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἕνας ταχυδρόμος μὲ ἕναν φάκελο. Τρέχω βιαστικὰ νὰ τὸν πάρω καὶ πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξη βλέπω ὅτι ἦταν τὸ περιοδικὸ “ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ”. Ὁ φάκελος εἶχε τὰ στοιχεῖά μου, χωρὶς νὰ εἶμαι συνδρομήτρια τοῦ περιοδικοῦ, οὔτε μοῦ εἶχε σταλεῖ πότε ξανά. Μετὰ ἀπ’ αὐτὸ ἔβαλα τὰ κλάματα καὶ εἶπα ὅ,τι ὅ,τι καὶ νὰ γίνει θὰ πηγαίναμε νὰ προσκυνήσουμε, ἔστω καὶ μὲ δανεικά.

Τὸ θαῦμα τοῦ συζύγου μου ἔγινε πρὶν ἀπὸ ἐννιὰ χρόνια ὅταν τοῦ παρουσιαζόταν κατὰ καιροὺς μία μικρὴ αἱμορραγία. Δὲν δώσαμε καὶ πολλὴ σημασία, ἀλλὰ τὰ συμπτώματα δυστυχῶς ἐπιδεινώνονταν. Ἡ γνωμάτευση ἦταν καρκίνος τοῦ παχέος ἐντέρου!

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα ξεκίνησε ἕνας Γολγοθάς. Ἐσπευσμένα χειρουργεῖα, διότι ὑπῆρχε φόβος μήπως τὸ παχὺ ἔντερο ἔσπαγε καὶ νὰ μολυνόταν. Ἔπρεπε νὰ σταθῶ βράχος, μὲ τόσο κουράγιο καὶ δύναμή μοῦ εἶχε ἀπομείνει καὶ περισσότερο γι’ αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ παιδιά μου. Οἱ γιατροὶ ἦταν κατηγορηματικοὶ στὸ θέμα τῆς χημειοθεραπείας ἀκτινοβολίας. Χωρὶς αὐτὲς δὲν εἶχε ζωή, τὸ πολὺ-πολὺ 8 μὲ 9 μῆνες. σύμφωνα μὲ τοὺς γιατρούς.

Ὁ Θεός, ὅμως, εἶχε ἄλλη γνώμη. Ἀρχίζει τὴν πρώτη θεραπεία, ἡ ὁποία τὸν πείραξε πολύ, παρουσίασε ἀδιαθεσία γιὰ τρεῖς μέρες. Ἡ ἀγωνία μου καὶ ἡ λύπη μεγάλη. Ἔπρεπε ἀπὸ τὴν πλευρά μου νὰ τοῦ δίνω κουράγιο καὶ παράλληλα στὰ παιδιά μου νὰ μὴ φαίνομαι λυπημένη. Τὸ διάστημα αὐτό μοῦ εἶχε δώσει ἡ ἀδερφή μου ἕνα βιβλίο τοῦ Ταξιάρχη, τὸ Ἱστορικό τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκλαψα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ στὸν Ταξιάρχη καὶ ζητοῦσα ἀπελπισμένα ἀπὸ κάπου νὰ πιαστῶ. Μονολογοῦσα στὰ εἰκονίσματα μὲ πόνο καὶ ἔθετα ἐρωτήματα στὸν Ταξιάρχη ποὺ μὲ ἀπασχολοῦσαν καὶ Τὸν ἱκέτευα νὰ μοῦ δείξει ἕνα σημάδι ἂν ὁ σύζυγός μου θὰ ἔχει ζωή.

Τὸ πρωὶ ποὺ ξυπνήσαμε ὁ σύζυγος κοιμόταν στὸ ἄλλο δωμάτιο. Χωρὶς νὰ ξέρει ἀπολύτως τίποτα γιὰ τὴ βραδινή μου προσευχή, μὲ ρώτησε νὰ τοῦ ἐξηγήσω τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδε τὸ βράδυ ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὸν καναπέ, γιατί εἶχε

ἀδιαθεσία.

Μοῦ εἶπε ὅτι στεκόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι ἕνα παλικάρι ψηλό, 1,90μ., μὲ λαμψό, μὲ κουστούμι καὶ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ πήγαινε πουθενὰ σὲ γιατροὺς γιὰ θεραπεία, θὰ καθόταν ἐκεῖ. Τρεῖς φορὲς τοῦ ἐπανέλαβε τὸ ἴδιο πράγμα, τὴν τρίτη φορὰ πιὸ ἐπιτακτικά.

Μετὰ ἀπ’ αὐτὸ ἐγὼ ξέσπασα κλάματα καὶ τοῦ ἐκμυστηρεύτηκα ὅτι ὁ Ταξιάρχης ἔδειξε τὸ σημάδι του. Ἐκεῖνος συγκινήθηκε, ἀλλὰ εἶχε κλείσει τὸ ἑπόμενο ραντεβοὺ γιὰ τὴ χημειοθεραπεία. Πάει λοιπὸν γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ ἐξαντλήθηκε τόσο πολὺ ὁ ὀργανισμός του ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν μὲ τίποτα νὰ σταματήσουν τὸν ἐμετὸ καὶ τὴ διάρροια.

Εἶχε χάσει πολλὰ κιλὰ καὶ δὲν εἶχε κουράγιο γιὰ τίποτα. Ἀπελπίστηκε τόσο πολὺ καὶ μὲ πόνο ψυχῆς εἶπε:

“Ταξιάρχη μου, συγγνώμη ποὺ ἀψήφησα ὅσα εἶπες. Δὲν ξαναπάω πουθενά, ἀφήνομαι στὰ χέρια σου. Κᾶνε μὲ καλά. Ἄξίωσε μὲ νὰ ἔρθω στὸν Ναό Σου μὲ τὰ γόνατα νὰ Σὲ προσκυνήσω”.

Καὶ ὢ τοῦ θαύματος, μετὰ ἀπ’ αὐτὸ σταμάτησαν ὅλα! Καὶ ἐνῶ δὲν εἶχε κουράγιο οὔτε δύο γιαούρτια νὰ κρατήσει, τὴν ἄλλη μέρα σήκωνε κοῦτες λόγω τῆς δουλειᾶς του. Ἀπὸ τότε περάσαν ἐννιὰ ὁλόκληρα χρόνια καὶ ὄχι ἐννιὰ μῆνες, ὅπως εἶχαν πεῖ οἱ γιατροί, χωρὶς χημειοθεραπεῖες καὶ ἀκτινοβολίες, ἐνῶ ὅλες οἱ ἐξετάσεις τοῦ ἦταν ἀπὸ τὸ καλὸ στὸ καλύτερο!

Ὁ Θεὸς ἔχει τὸν πρῶτο καὶ τὸν τελευταῖο λόγο καὶ ὅλα κατὰ παραχώρηση ἐπιτρέπονται γιὰ νὰ γίνουμε καλύτεροι ἄνθρωποι!»

Ἰωάννης Καραπιπέρης, Χριστίνα Καραπιπέρη.

Χαλκίδα

Πηγή: agiazoni.gr